

R O M Â N I A
ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
SECȚIA DE CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL

DECIZIA nr.3586

Dosar nr..X.

Ședința publică de la 12 noiembrie 2015

Președinte: X	- judecător
X	- judecător
X	- judecător
X	- magistrat asistent

S-a luat în examinare recursul declarat de S.C. .X. SRL împotriva Sentinței .X. din 10 februarie 2014 a Curții de Apel .X. – Secția contencios administrativ și fiscal.

Cauza a rămas în pronunțare la data 29 octombrie 2015, dezbaterile fiind consemnate în încheierea de ședință de la acea dată, când Curtea, având nevoie de timp pentru a delibera, a amânat pronunțarea deciziei la data de 12 noiembrie 2015.

ÎNALTA CURTE,

Asupra recursului de față;

Din examinarea lucrărilor din dosar, constată următoarele:

I. Circumstanțele cauzei

1. Obiectul acțiunii

Prin cererea formulată și precizată ulterior, înregistrată pe rolul Curții de Apel .X. – Secția contencios administrativ și fiscal, reclamanta S.C. .X. SRL a solicitat, în contradictoriu cu pârâții Direcția Generală a Finanțelor Publice a județului .X. și Agenția Națională de Administrare Fiscală, anularea Deciziei de soluționare a contestației nr.385/29.09.2011, emisă de agenție și anularea parțială a Deciziei de impunere nr.X. din 20.01.2010, emisă de direcție în baza Raportului de inspecție fiscală .X./20.01.2010, cu consecința

exonerării societății de la plata sumelor instituite prin actul fiscal atacat, în cuantum total de .X. lei reprezentând .X. lei, taxa pe valoare adăugată, .X. lei, accesorii aferente taxei pe valoare adăugată, .X. lei accize și .X. lei - accesorii aferente accizelor.

În motivarea cererii, reclamanta a arătat că în perioada 01.01.2004 - 30.06.2008, societatea a fost supusă unei inspecții fiscale având ca obiect stabilirea obligațiilor fiscale datorate la bugetul de stat, respectiv impozit pe venitul microîntreprinderilor, impozit pe profit, TVA și accize, inspecție finalizată prin întocmirea Raportului de inspecție fiscală .X. din 20.01.2010, pe baza căruia a fost emisă Decizia de impunere nr.X. din 20.01.2010, prin care s-au stabilit în sarcina sa obligații suplimentare de plată, acte pe care le consideră nelegale.

Reclamanta a arătat că împotriva deciziei de impunere a formulat contestație, aceasta fiind respinsă de Agenția Națională de Administrare Fiscală, prin Decizia nr.385/29.09.2011.

Cu privire la capitolul referitor la TVA, reclamanta a arătat că nu este în discuție suma de .X. lei (.X. + .X. lei), suma totală contestată fiind de .X. lei, compusă din .X. lei, sumă suplimentar stabilită, și .X. lei, reprezentând majorări și penalități de întârziere.

În opinia sa, nu există o bază legală de impunere atât pentru accizele imputate prin decizia de impunere și raportul de inspecție fiscală, cât și pentru taxa pe valoarea adăugată imputată și contestată.

Reclamanta a susținut că nu datorează accize și pe cale de consecință nici TVA aferent acestora, deoarece acestea au fost incluse în prețul de achiziție al combustibilului, preț înscris pe facturile emise de furnizori, în care era cuprinsă și acciza. Toate plățile au fost făcute așa cum prevede Codul fiscal, adică prin sistemul bancar, cu ordin de plată.

De asemenea, operațiunile comerciale între furnizorii societății reclamante care trebuiau să facă dovada că s-au aprovizionat de la un antrepozit fiscal, că au evidențiat și plătit acciza, au beneficiat din punctul de vedere al societății reclamante de prezumția de legalitate. Aceasta prezumție de legalitate se justifică prin faptul că, pe lângă facturile fiscale emise în conformitate cu art.155 din Codul fiscal,

societățile furnizoare însoțeau livrările și de declarații de conformitate, provenind de la diferite antrepozite fiscale și purtând ștampila acestora.

Împrejurarea că, la momentul controalelor efective ale organelor fiscale, societățile furnizoare nu au putut dovedi realitatea relațiilor comerciale cu antrepozitele fiscale, a documentelor și a actelor justificative de plata a accizelor, nu incumbă societății reclamante, neexistând nicio dovadă a vreunei conivențe frauduloase între societate și firmele furnizoare.

Referitor la capitolul accize, reclamanta a susținut că se contestă suma de .X. lei, cu titlu de obligație fiscală suplimentară, și sumele accesorii, aferente acestei sume, în cuantum de .X. lei, cu titlu de majorări de întârziere, și de .X. lei, reprezentând penalități de întârziere, suma totală contestată la capitolul accize fiind de .X. lei, reprezentând obligație suplimentară de bază, plus majorări de întârziere și penalități de întârziere.

Raportat la suma totală imputată prin raportul de inspecție fiscală (.X. lei), societatea reclamant a contestat suma de .X. lei, reprezentând accize și TVA aferent acestora.

Reclamanta a arătat că societatea nu s-a aprovizionat din antrepozite fiscale, ci de la societăți comerciale care i-au prezentat documente din care rezulta ca acestea s-au aprovizionat din antrepozite fiscale. În prețul produselor achitate de societate a fost cuprinsă și acciza, stabilirea obligației de plata a accizelor în sarcina sa fiind lipsită de temei fiscal și suport legal.

Prin întâmpinare, pârâta Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice .X. a solicitat respingerea acțiunii, susținând, în esență, că, din verificările încrucișate, a rezultat că majoritatea furnizorilor direcți ai societății reclamante nu au avut relații economice cu antrepozitarii verificați, deși conform declarațiilor de conformitate anexate facturilor, aceștia au fost clienți direcți ai antrepozitelor fiscale de producție. A reieșit astfel că o parte din produsele petroliere achiziționate, pentru care s-au impus accizele contestate în prezentul litigiu, nu au fost aprovizionate din

antrepozite fiscale autorizate și, ca atare, pentru produsele respective, acciza nu a fost plătită.

2. Hotărârea primei instanțe

Curtea de Apel .X. – Secția contencios administrativ și fiscal, prin Sentința .X. din 10 februarie 2014, a respins, ca nefondată, acțiunea și capătul de cerere privind obligarea pârâtelor la plata cheltuielilor de judecată.

Pentru a pronunța această soluție, prima instanță a reținut, în esență, că prin Decizia de impunere .X. /20.01.2010 privind obligațiile fiscale suplimentare de plată stabilite de inspecția fiscală, emisă de Direcția Generală a Finanțelor Publice a județului .X. , în prezent Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice .X. , au fost stabilite următoarele obligații fiscale contestate de reclamantă:

- .X. lei, taxa pe valoare adăugată
- .X. lei, accesorii aferente taxei pe valoare adăugată
- .X. lei, accize
- .X. lei, accesorii aferente accizelor.

Cu privire la suma de .X. lei, reprezentând accize, autoritatea

pârâtă a reținut că în perioada supusă inspecției fiscale (01.04.2004 –

30.11.2006) reclamanta a achiziționat de la diverse societăți comerciale, uleiuri minerale, benzină și motorină, comercializate prin stația proprie de distribuție.

În urma verificărilor încrucișate, a rezultat că majoritatea societăților furnizoare nu funcționează la sediul social declarat, au sediul expirat sau declarat în fals la adrese inexistente, sunt înregistrate fictiv, nu au depus la organele fiscale teritoriale declarațiile fiscale privind obligațiile de plată la bugetul statului, asociații, administratorii nu locuiesc la adresele declarate, se află în cercetare penală în legătură cu comercializarea uleiurilor minerale.

De asemenea, s-a reținut că facturile fiscale de aprovizionare au înscrise ca mijloace de transport diverse autovehicule care nu există, sunt radiate sau atribuite unor mijloace de transport improprie

transportului, iar declarațiile de conformitate care au însoțit o parte din aceste facturi fiscale nu cuprind toate elementele de identificare a furnizorului, antrepozitului sau caracteristicile produsului.

Concluzionând, organele de inspecție au stabilit că reclamanta se încadrează în prevederile art.178 alin.(5) din Codul fiscal în vigoare la data achizițiilor de combustibili, astfel că datorează accize pentru cantitățile de combustibil auto achiziționate în perioada menționată, de la diverse societăți comerciale, neputând face dovada că au provenit dintr-un antrepozit fiscal autorizat pentru producție și că pentru respectivele uleiuri minerale acciza a fost plătită.

Referitor la TVA în sumă de .X. lei, s-a reținut că în perioada octombrie 2005 - septembrie 2006 reclamanta și-a exercitat dreptul de deducere a TVA pe bază a trei facturi fiscale în copie xerox, cu încălcarea dispozițiilor art.145 alin.(8) lit.a) din Codul fiscal și a pct.51 alin.(1) și (2) din H.G. nr.44/2004.

Cu privire la TVA în sumă de .X. lei, organele fiscale au stabilit că reclamanta avea obligația ajustării TVA deductibilă în sumă de .X. lei, aferentă imobilului construit (spații de cazare și alimentație), în condițiile în care acesta a fost folosit de o persoană impozabilă pentru operațiuni care nu dau drept de deducere, respectiv operațiuni de închiriere, iar societatea nu a optat pentru taxarea acestei operațiuni.

Prin Decizia nr.385/29.09.2011, Agenția Națională de Administrare Fiscală a respins ca neîntemeiată contestația formulată de reclamantă împotriva deciziei de impunere, pentru suma totală de .X. lei.

Prin acțiunea dedusă judecății reclamanta a susținut că suma totală contestată la capitolul TVA este de .X. lei, din care .X. lei reprezintă TVA stabilită suplimentar și .X. lei, majorări și penalități de întârziere. Prin concluziile scrise, aceasta a menționat că își însușește cele patru sume menționate în pagina 22 a expertizei contabile judiciare în sumă de .X. lei, sumă care, urmează a fi scăzută din suma totală imputată reclamantei, respectiv .X. lei.

Așa fiind, deși în cuantumul total al TVA contestat de .X. lei intră și TVA în sumă de .X. lei și cel în sumă de .X. lei, având în vedere că reclamanta nu își face apărări pe aceste sume și, mai mult

și le însușește, prima instanță a reținut că reclamanta contestă în fapt doar TVA în sumă de .X. lei, reprezentând TVA aferent accizelor stabilită suplimentar și accesoriile aferente TVA în sumă de .X. lei. În plus, contestă suma de .X. lei, reprezentând accize și suma de .X. lei, accesorii aferente accizelor.

Sub acest aspect, judecătorul fondului a reținut că actele administrativ-fiscale atacate sunt legal întocmite.

Pe fond, a apreciat că operațiunile de aprovizionare cu combustibili efectuate de reclamantă de la cei X furnizori în cauză au la bază facturi și că aceste operațiuni au fost înregistrate corect în contabilitatea reclamantei.

De asemenea, este de necontestat faptul că tranzacțiile derulate între societatea reclamantă și cei X de furnizori respectă toate reglementările legale aplicabile în domeniu, reclamanta înregistrând toate achizițiile de motorină și benzină în evidența contabilă și fiscală și efectuând plata furnizorilor prin conturile sale bancare.

Prima instanță a apreciat însă că pentru uleiurile minerale achiziționate de la cele X de societăți menționate în raportul de inspecție fiscală reclamanta datorează accize.

Uleiurile minerale constituie produse accizabile în sensul art.163 lit.a) raportat la art.162 lit.g) din Legea nr.571/2003, în forma în vigoare la momentul operațiunilor comerciale controlate, acciza devenind exigibilă, conform art.165 și 192 din Legea nr.571/2003, la data când produsul este eliberat pentru consum în România.

În cauză, s-a reținut că la momentul livrării motorinei și benzinei către reclamantă acciza datorată pentru comercializarea acesteia era exigibilă, iar reclamantei îi era interzis prin lege deținerea uleiurilor minerale pentru care nu era plătită acciza către bugetul de stat, neconformarea sa acestei interdicții transformând-o în debitoarea acestei taxe către bugetul de stat.

Astfel, nefiind relevant dacă valoarea facturilor emise de cele X de societăți reclamantei aveau incluse în valoarea lor sau nu acciza, precum și faptul că a plătit contravaloarea ei acestor societăți, interesând sub aspectul cauzei de față numai plata accizei către bugetul de stat.

Declarațiile de conformitate care i-au fost prezentate și care, în opinia reclamantei, erau menite să garanteze că produsul a ieșit din antrepozitul fiscal cu acciza plătită, nu erau de natură a da o puternică aparență de legalitate operațiunii comerciale ce a făcut obiectul controlului, având în vedere și prevederile art. 195 alin.(1) din Legea nr. 571/2003 dar și interdicția prevăzută de pct. 3 din Titlul VII din H.G. nr. 44/2004.

Prima instanță a apreciat că este lipsit de relevanță dacă reclamanta se face sau nu vinovată de faptul că deține carburanți cărora nu li se poate confirma proveniența, suficient și îndeostulător fiind faptul că acestea figurează în evidențele sale și că pentru ele nu se poate dovedi că au fost achitate accizele aferente.

În ceea ce privește susținerea reclamantei în sensul că societățile furnizoare aveau obligația să plătească accizele aferente cantităților de produse livrate, s-a reținut că, în aplicarea art.192 alin.(1) și (2) din Codul fiscal, acciza devine exigibilă la data când produsul este eliberat pentru consum în România, eliberarea în consum fiind definită de dispozițiile art.166 alin.(1) din Codul fiscal.

De asemenea, a apreciat că nu este necesară existența unei conivențe frauduloase între reclamantă și firmele furnizoare pentru stabilirea TVA suplimentară, dreptul de deducere a TVA neputând fi exercitat pe baza unor documente justificative care cuprind mențiuni incomplete sau care nu corespund realității.

Așa fiind, prima instanță a înlăturat concluziile raportului de expertiză contabilă efectuat în cauză de cei trei experți judiciari.

Cât privește constatările organelor penale în Dosarul nr.X/P/2007 și Ordonanța de scoatere de sub urmărire penală a administratorului societății, din 20 martie 2008, judecătorul fondului a reținut că înlăturarea răspunderii penale a administratorului societății nu determină în mod automat și exonerarea de răspundere fiscală, plata accizei nefiind condiționată de caracterul infracțional al operațiunilor comerciale desfășurate.

În consecință, judecătorul fondului a apreciat că, în speță, sunt incidente prevederile art. 178 alin.(5) din Codul fiscal, coroborate cu pct.3 din Titlul VII din HG nr.44/2004, astfel cum au apreciat organele

fiscale, având în vedere că facturile deținute de reclamantă nu reflectă nici cuantumul și nici plata accizei și nici nu au fost aduse alte dovezi care să ateste că s-a plătit acciza.

3. Calea de atac exercitată

Recursul formulat de reclamanta S.C. .X. SRL împotriva Sentinței .X. din 10 februarie 2014 a Curții de Apel .X.. Motivele de recurs sunt întemeiate pe dispozițiile art.304 pct.9 și art.304¹ Cod procedura civilă.

Hotărârea instanței de fond este dată cu aplicarea greșită a legii.

Neregulile constatate la nivelul anului 2010 de către organele fiscale nu pot constitui un argument pentru obligarea societății la plata accizei pentru tranzacțiile din anii 2004-2006.

Acciza este exigibilă la momentul eliberării pentru consum, iar plătitor al accizei este antrepozitarul autorizat, care nu poate elibera în consum combustibil fără dovada plății, prin documentul de plată cu confirmarea băncii, iar în factura fiscală se evidențiază distinct valoarea accizelor plătite.

Împrejurarea că la momentul controalelor efective ale organelor fiscale, societățile vânzătoare nu au putut dovedi realitatea relațiilor comerciale cu antrepozitele fiscale, a documentelor și a actelor justificative de plată a accizelor, nu incumbă societății recurente.

Faptul că în raportul de inspecție fiscală se menționează că unii dintre furnizorii controlați au fost trecuți pe lista contribuabililor inactivi, nu funcționează la sediul social declarat în acte, nu poate constitui o cauză exoneratoare de răspundere pentru aceste societăți.

Datorită declarațiilor de conformitate și a facturilor fiscale prezentate de recurentă, operațiunile comerciale încheiate au o puternică aparență de legalitate.

Plățile au fost făcute prin viramente bancare, susține recurenta, de unde rezultă că societățile vânzătoare existau la acea dată.

Prețul de achiziție al produselor, stabilit pentru toate tranzacțiile achitate, cu toate cele X societăți, este sensibil egal, ceea ce înseamnă, în opinia recurente, că acciza a fost plătită.

Instanța de fond a reținut în mod greșit că nu are relevanță dacă societatea este sau nu vinovată de deținerea de carburanți cărora nu

li se poate confirma proveniența și plata accizelor, atâta timp cât prin Ordonanța nr..X./P/2007 s-a stabilit, în urma probatoriului administrat în cauză, să cele X tranzacții încheiate cu cele X de societăți sunt reale, că plățile facturilor s-au efectuat prin bancă și că din datele comunicate de bancă rezultă că și firmele furnizoare au efectuat plățile tot prin bancă și că în prețul real plătit este inclusă acciza.

Toți furnizorii recurentei erau înregistrați la ORC, aveau cod unic de înregistrare, cont deschis la bancă, au prezentat documentele însoțitoare cu datele obligatorii, conform art.187 Cod fiscal.

Și expertiza întocmită în dosar a concluzionat în sensul că „pentru achizițiile de uleiuri minimale de la furnizorii menționați în raportul de inspecție fiscală, societatea reclamantă a suportat și valoarea accizelor incluse în prețul plătit”.

4. Apărările formulate de intimatele-pârâte Direcția Generală a Finanțelor Publice a județului .X. și Agenția Națională de Administrare Fiscală

Prin întâmpinare, intimatele susțin că nu este necesară dovada unei conivențe frauduloase între reclamantă și firmele furnizoare pentru stabilirea TVA suplimentară, dreptul de deducere a TVA neputând fi exercitat pe baza unor documente justificative care cuprind mențiuni incomplete sau care nu corespund realității.

În ceea ce privește declarațiile de conformitate de care se prevalează reclamanta pentru exonerarea de la plata accizelor, intimatele susțin că acestea nu cuprind date privitoare la proveniența produsului, caracteristicile tehnice și plata accizei de către antrepozitarul fiscal.

Art.239 Cod fiscal interzice orice operațiune comercială cu uleiuri care nu provin din antrepozite fiscale de producție, iar potrivit art.6 alin.(1) titlul VII din HG nr.44/2004 sunt permise numai operațiuni comerciale cu uleiuri minerale a căror proveniență pe tot parcursul economic poate fi dovedită ca fiind de la un antrepozitar autorizat pentru producție sau importator.

Privitor la constatările organelor penale în Dosarul nr.X/ 2007, se precizează faptul că prin raportul de inspecție fiscală s-a urmărit

dovedirea provenienței produselor petroliere aprovizionate, nu realitatea tranzacțiilor derulate, iar verificările au demonstrat că o parte dintre produsele petroliere nu au fost aprovizionate din antrepozite fiscale autorizate.

II. Considerentele Înaltei Curți – instanța competentă să soluționeze calea de atac extraordinară exercitată

1. Recursul este fondat pentru motivele ce vor fi arătate în continuare.

În primul rând, se va constata că recurenta-reclamantă și-a însușit în fața instanței de fond debitul în sumă de .X. lei menționat la pagina 22 a expertizei contabile judiciare (.X. +.X. + .X. +.X. lei), iar motivele de recurs nu conțin critici cu privire la aceasta, cum de altfel nu s-au formulat critici nici prin acțiunea introductivă, concluzia firească fiind aceea că suma este stabilită cu titlu definitiv.

În ceea ce privește sumele contestate, instanța de fond a reținut că reclamantei îi era interzis prin lege deținerea uleiurilor minerale pentru care nu era plătită acciza către bugetul de stat, neconformarea sa acestei interdicții transformând-o în debitoarea acestei taxe.

Mai reține prima instanță nerelevanța împrejurării că facturile emise de cele X de societăți aveau inclusă în valoarea lor sau nu acciza, precum și faptul că s-a plătit contravaloarea produselor, indicându-se drept temei legal disp.art.166 alin.(1) , art.178 alin.(5), art.192 alin.(1) și (2) și art.195 alin.(1) Cod fiscal și pct.3 Titlul VII din HG nr.44/2004.

Potrivit art.178 alin.(5) Cod fiscal, în forma aplicabilă începând cu data de 01.01.2004, deținerea de produse accizabile în afara antrepozitului fiscal, pentru care nu se poate face dovada plății accizelor, atrage plata acestora.

Art.166 alin.(1) lit.a) și e) Cod fiscal stabilește că eliberarea pentru consum reprezintă orice ieșire a produselor accizabile din regimul suspensiv sau orice deținere în afara regimului suspensiv a

produselor accizabile care nu au fost introduse în sistemul de accizare.

Momentul exigibilității accizelor este data când produsul este eliberat pentru consum în România, conform art.166, astfel cum stipulează disp.art.192 alin.(1) și (2) Cod fiscal.

Potrivit art.195 alin.(1) Cod fiscal, pentru produsele accizabile, altfel decât cele marcate, care sunt transportate sau deținute în afara

antrepozitului fiscal sau a unui antrepozit vamal, originea trebuie să fie dovedită folosindu-se un document care va fi stabilit prin norme.

În afara antrepozitului fiscal pot fi deținute, conform pct.3 Titlul VII din HG nr.44/2004 numai produsele accizabile pentru care accizele au fost evidențiate distinct în documentele fiscale prevăzute de lege la momentul exigibilității accizelor.

Instanța de fond a mai constatat că nu este necesară existența unei convențe între reclamantă și firmele furnizoare pentru stabilirea TVA suplimentară, dreptul de deducere a TVA neputând fi exercitat pe baza unor documente justificative care cuprind mențiuni incomplete sau care nu corespund realității.

Pentru motivele expuse, prima instanță a înlăturat concluziile raportului de expertiză contabilă efectuat în dosar.

Soluția este greșită, deoarece deși se invocă dispozițiile pct.3 Titlul VII din HG nr.44/2004, instanța de fond a aplicat trunchiat norma legală și nu a observat că plata accizei trebuie evidențiată distinct în documentele fiscale prevăzute de lege la momentul exigibilității acesteia.

Nici organul fiscal și nici instanța de fond nu indică vreun act normativ/ text legal care obligă societățile cumpărătoare ce s-au aprovizionat cu uleiuri minerale, benzină și motorină de la diverse societăți comerciale care nu au calitatea de antrepozite fiscale, să evidențieze distinct plata accizei.

De altfel, în cazul celorlalte operațiuni comerciale făcute de către recurentă nu s-a solicitat ca în cuprinsul documentelor justificative să se fi evidențiat separat plata accizei.

Împrejurarea că în prezent, cele X societăți comerciale nu mai funcționează la sediu, au sediul expirat, etc., nu conduce la obligarea recurente de a plăti acciza, deoarece la data tranzacțiilor acestea existau, erau înregistrate la Registrul Comerțului.

Așadar, verificarea celor X de societăți comerciale era necesară să fie făcută pentru perioada 2004-2006, când aceste societăți s-au aprovizionat de la antrepozitari.

Prezintă importanță în speță, deși instanța de fond a reținut contrariul, că toate operațiunile au fost înregistrate corect în contabilitate, documentele justificative conțin toate elementele obligatorii și s-au derulat prin intermediul băncii.

Este relevantă în cauză și soluția dată prin Ordonanța nr.13/P/2007 prin care, în urma probatoriului administrat, s-a stabilit că tranzacțiile sunt reale, iar prețul a inclus și plata accizei.

De asemenea, expertiza efectuată în prezenta cauză confirmă că achiziționarea produselor s-a făcut în baza documentelor justificative întocmite corect și legal, iar plata accizei a fost inclusă în prețul bunurilor achiziționate.

Expertiza a concluzionat și în sensul că „livrarea de uleiuri minerale dintr-un antrepozit fiscal de producție sau eliberarea pentru consum nu este posibilă decât dacă cumpărătorul face dovada plății anticipate a accizei în contul antrepozitarului autorizat, prezentând acestuia documentul de plată”.

Recurenta-reclamantă nu s-a aprovizionat de la antrepozitarii autorizați și nu avea obligația plății accizei, iar în ipoteza în care nu se poate face dovada că produsele accizabile deținute provin de la un antrepozit fiscal, cel obligat să plătească acciza nu poate fi decât societatea comercială care a cumpărat produsul de la antrepozitul fiscal, administrativ, etc.

În acest sens s-a făcut și precizarea în cuprinsul Codului fiscal și a Normelor metodologice, începând cu 01.01.2007, conform art.178 Cod fiscal și pct.7(4) din Norme.

Față de acestea, în temeiul art.312 alin.(1) teza I și alin.(3) Cod procedura civilă, coroborat cu art.20 alin.(3) din Legea nr.554/2004, modificată și completată, se va admite recursul, urmând a se casa sentința atacată și a se admite acțiunea formulată, iar actele administrative fiscale vor fi anulate pentru nelegalitate, respectiv Decizia de impunere .X./2010, RIF nr..X./2010 și Decizia de soluționare a contestației nr.385/2011, mai puțin suma de .X. lei recunoscută de recurenta-reclamantă.

PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII
DECIDE:

Admite recursul declarat de S.C. .X. SRL împotriva Sentinței .X. din 10 februarie 2014 a Curții de Apel .X. – Secția contencios administrativ și fiscal.

Casează sentința atacată.

Admite acțiunea. Anulează Decizia de impunere .X. /2010, Raportul de inspecție fiscală nr..X./2010 și Decizia nr.385/2011.

Irevocabilă.

Pronunțată în ședință publică, astăzi 12 noiembrie 2015.

X